

Азъ и други пжть съмь слушалъ отъ баба, че орлитѣ грабили малки дѣца, но все не вѣрвахъ, защото не бѣхъ виждалъ такава случка. колко страшно било, казва баба, да те грабне орелъ?— Когато нѣкой орелъ грабнѣлъ нѣкое животно, той го издигалъ на високо и отъ тамъ го пуцалъ на земята върху нѣкой камѣкъ да умрѣ по скоро и послѣ го раскѣсвалъ на части и го занасялъ на малкитѣ си пилета за храна.

И така ако не бѣше ловецѣтъ, нашъ Стефанчо щѣше да нахрани нѣколко гладни орлета. Тази случка се расчу изъ цѣло село и никой вече не пуцаше изъ гората малкитѣ си дѣца да играѣтъ сами.

Кѣсметя (щастieto) и умѣтъ.

(Народна приказка)

Веднѣжъ кѣсметѣтъ и умѣтъ у чловѣка се запрѣпирали: Кой отъ тѣхъ го управлява: кѣсметѣтъ ли, или умѣтъ. Кѣсметѣтъ думалъ, че той управлява човѣка. Прѣпирали се, прѣпирали, ала нито единѣтъ отетжалъ, нито другия. Най-подирѣ се сдумали да направятъ тѣй: умѣтъ да напустне човѣка, а въ него да остане кѣсметя — той да го води, той да го управлява. Тѣй и направили. Умѣтъ излѣзълъ отъ човѣка, останаълъ въ него само кѣсметя. И тѣй, човѣка стоялъ *безуменъ*, ала билъ *кѣсметлия*. Тръгнѣлъ тоя човѣкъ да си търси работа: той билъ сиромахъ. Кѣсметѣтъ го завелъ въ едно село, гдѣто селянитѣ си търсели говедаръ. Като видѣли селянитѣ тоя човѣкъ, попитали го ще ли имъ стане говедаръ и той се съгласилъ. Взели да се пазаряватъ. Селянитѣ му давали хиляда гроша, ала човѣка имъ рекълъ: „защо ми сж мене пари? Купѣте ми една кравичка, да си ѣж пасж съ говедата наедно“. Купили му селянитѣ кравичка и го пратили да имъ пасе говедата.

Забравихъ да ви кажа, че тоя човѣкъ се викалъ Иванъ. Пасжлъ, каквото пасжлъ Иванъ говѣдата, дошло